

LÁZÁRY RENÉ SÁNDOR

Post tenebras lux

*Mielőtt még aludni vetkezem,
Szórakozottan, már szokás szerint,
Papírjaim közt rendezget kezem:
Keresgél, tesz-vesz, s nem talál megint
Semmit.*

*Valami elvesztődött itten...
Egy semmiség, mit meglevőnek hittem.
Manapság folyvást megfeledkezem –
Lassan beleng a dolgok alkonya...
Kutass, rakosgass helyettem, kezem,
Elmém megrémült hivatalnoka,
Te ráncos, fáradt, sápadt, kopott titkár,
Kutass!*

*Valami elkallódott itt már...
Egy följegyzés, egy régi szép levél,
Amit tavaly még fontosabbnak véltél,
S talán egy kedves könyvbe bétevé –
De elfeledted, és tudatlan éltél,
Mivel te is...*

*Te is csak gyarló porból vétetél,
S tegnapjaidra gyűltek másnapok,
Más firkálmányok, cédulák, lapok,
Más vázlatok, szétbóklászó szavak,
Más rögtönzések, megtört mondatok,
Fakult fotókon városok, tavak,
Vitézek, kiknek vérük ontatott,
Családtagok, sok portré, volt rokon,
Diákcsoport, csoportkép ormokon,
Az Árpád-csúcson, csíki Hargitán,
Gyalu fölött, Görgényben hars, vidám
Kirándulás, temetés, esketés,
Vasárnap puccos fényképezkedés,
Huszári póz, bakák, Kossuth-szakáll,*

*Kávéház, Páris, hangos utcabál,
Fess díszmagyar, kard, bocskai, leventék,
Pest, Bécs, Kolozsvár, locska naplementék,
Üdvözlések, karácsony meg fenyők,
Emléksorok, leányok, gyenge nők,
Magdolna, Margit, Amál, Mária,
Ó, mennyi bús név, bús év, mennyi bús bét,
Hogy zsong belé a tar Kálvária
Pünkösdidőn, ha messze túnt a húsvét,
Préselt virágok, Svájcból egy gyopár,
Hány születésnap, kedvtelen, kopár,
Ünneplő kártyák, sárga névjegyek,
Mesés anzikszok, Tatra, vén hegyek,
Hidak, folyók, Toledo, Róma, Kairó,
Salzburg, Firenze, vádló templomajtó
Veronából vagy Prágából, Marokkó,
S Pompejiből egy véletlen sarokkő,
Nicsak, Tunisz, Palermo, Nîmes, Athén,
Görög tengerpart, Párosz, síma fény,
Provence, Epheszosz, Théba, Córdoba,
Kom-Ombo, Szent Márk néma bronzlova,
Baalbek, Philae, York, Jeruzsálem, Edfu,
Ciprus felé szél kóbor felleget fű,
Toszkán táj, Kent, Atlasz, Fez, Flandria,
Várkastély, Warwick, Alexandria,
Hajók, tevék, vitorlák, lomba yachtok,
Fontánák, szobrok, festett pompa, aktok,
Istennők, szentek, freskók, lenge képek,
Ó, Vénusz, Krisztus épp a vízre lépett,
Volt látomások, várt csodák s a boldog
Világgal átszőtt milliónyi dolgok,
Ezernyi levél, Luxor, Hága, London,
Szerelmi gondok, illatos papír,
Tábori pósták, mi újság a fronton,
Vonat tolat, döng, míg a toll csak ír –
S hány visszatérült híradás a frontról!
Kezem, rakosgass...*

*Gazdád másra gondol.
Másutt keresgél messze képeket,
Míg túlbuzgóan verset tépegetsz,
Te hű robotba belefásult titkár!
Jaj, mennyi rossz vers, kínrím, bolti mérték,
Mit szégyenemben szekreterbe gyűrtem –
Hadd vesszenek!*

*Bár azt a valamit kár,
Hogy elfeledtem!... Hogy mi volt... Mily érték?
Már nem tudom... De egyszer Montségurben...
Mégis talán Les Baux-ban... Meglehet,
Hogy épp a romvárosba felmenet...
El-elbóklásztam hajdan párszor ott:
Pusztult paloták, roskadt házsorok,
Vadmirtusz, díszkút, dőlt renaissance-árkád,
Melyet pápista tűzvész lángja járt át
Szent türelemmel, keresztényi módon...
Nohát: soká bolyongtam kormos, ódon,
Fölperzselt porták, romházak között,
Abonna Isten rég kiköltözött –
Csak gyom maradt, csak gízgazok, lapuk,
Csak semmiségre táruoló kapuk...
Hűlt végtelenség...
Meváltás alig.*

*Mély hallgatás süvít faltól falig –
Egy mondat? Egy kő?
(Én következem?...)
S mielőtt még aludni vetkezem,
Szórakozottan, már szokás szerint,
Kissé hosszabban magam elé nézek:
Lám, mivé lón a hugenotta fészek!
S talán Les Baux-ban kóborlok megint
Álmomban, Isten? Kételyem tetézve
Betűzhetem majd, mint vagyon bevésve
Halvány verdiktum vén kapuknak ormán,
Mely reménységet hirdet olyanformán,
Hogy szállj magadba... Többet úgyse tudsz
A létről... Álmodj!... POST TENEBRAS LUX*